

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΛΟΥΪ'ΖΟΥ

Η ΖΩΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΟ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙ.—Ο ΠΑΡΑΔΟ-
ΞΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ ΣΑΒΒΟ-
ΠΟΥΛΟΥ.—«ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΠΕΘΑΙΝΩ».—ΚΑΙ
ΠΕΘΑΙΝΕΙ.—ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ.

Εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινὴν τῆς Νέ-
ας Σμύρνης ἐφημερεύει ὁ παπᾶ
Κώστας Λουΐζος, ἕνας μορφωμέ-
νος κληρικός ἀπὸ τὴν Καλλιπὸλι
τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Χρό-
νια στὴν Καλλιπὸλι ἀρχιερατικός.



Ὁ παπᾶ - Κωνσταντίνος Λουΐζος.

ἐπιτροπὸς καὶ διευθυντὴς τῶν ὑπο-
θέσεων τῆς Μητροπόλεως, ἔζησε
τις χαρὲς καὶ τὶς λύπες τῶν ρα-
γιδῶν, ὑπέστη τοὺς διωγμοὺς καὶ
πάντοτε μαζί μὲ τὸ ποίμνιό του,
θρέθηκε μίᾳ μέρᾳ πρόσφυς στὴν
Κυπριασία!

Ἀπὸ τῆ ζωῆ τῆς Καλλιπόλεως
καὶ τί δὲν ἔχει νὰ θυμῇ ὁ θαυ-
μάσιος αὐτὸς κληρικός!

Νὰ ξεχάσῃ τοὺς εὐεργέτας τῆς
κοινότητος, ἢ τὶς ἐθνικὰς ὑπηρεσί-
ας ποὺ προσέφερε τὸ ὑπόδουλο
ἔθνος στὸ ἐλεύθερο; Πῶς νὰ μὴ
θυμῇ τὸν μυστηριακὸ τρόπο τῆς
ἐργασίας, πῶς οἱ ἀπεσταλμένοι
τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ μιλήσουν μα-
ζὶ του ἔπρεπε νὰ ποῦν μίᾳ ἐμυστη-
ριακῇ λέξει γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ συνο-
μιλία... Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι
ἀκόμη καιρὸς νὰ γίνῃ συζήτηση...

Μοῦ διηγεῖται τὶς εὐεργεσίες
πρὸς τὴν Καλλιπὸλι καὶ μοῦ ἀνα-
φέρει μ' εὐλάβεια τὰ ὀνόματα
τῶν Δράκου, Ἀσηνέβ, Τζιφρῆ, Ἰω-
άννου, Συγκλητικῆς, Ἰωακείμ
Σκαρλατῆ, Δημητρίου Κώστα
καὶ Νικολάου Ζωγραφίδου καὶ δὲν
ξεχνᾷ τὸν Περικλῆ Σαβδόπουλο,
τοῦ ὁποῦ μοῦ λέγει μὲ συγκίνη-
σι τὸ παράδοξο τέλος:

Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος εἶχε
ἀρρωστήσῃ. Κατὰ πᾶσαν πιθανό-
τητα ἀπὸ καρκίνου! Οἱ γιατροὶ
συνέστησαν στὸν ἀρρωστο νὰ κά-
μῃ τὴ διαθήκη του, τὴν ὁποίαν
συνέταξε ὁ παπᾶ Λουΐζος. Ἐν τῷ
μεταξὺ ὅμως ὁ Σαβδόπουλος πῆ-
γαινε καλύτερα. Καὶ τὰ Χριστού-
γεννα τῆς χρονιάς ἐκείνης ἦσαν ἀ-
πολύτως καλὰ!

Τὸ μεσημέρι τῶν Χριστουγέν-
νων ἐκυκλοφόρησε ἑξῆς ἡ ἀλη-
θὴ τὴν πόλιν μίᾳ περιεργῇ εἰδήσει:

— Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος
καλεῖ τοὺς χριστιανοὺς νὰ πάνε
στὸ σπίτι του νὰ τοὺς κεράσῃ!
Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνει καὶ θέλει
νὰ τὸν συχωρέσῃ ὅλος ὁ κόσμος.
Νὰ δὴ τὸν κόσμο νὰ χαίρεται καὶ
νὰ γλεντᾷ.

Καὶ ὅλοι οἱ Καλλιπολίτες ἔτρε-
χαν στὸ σπίτι τοῦ Σαβδόπουλου,
ἀπ' ὅπου ἔφευγαν μὲ τραγούδια
καὶ χαρὲς.

Ὁ Μητροπολίτης Ἱερώνυμος
παρεκάλεσε τὸν παπᾶ Λουΐζο νὰ
πᾶ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Πῆγε καὶ
βρῆκε τὸν Περικλῆ νὰ κερνᾷ χα-
ρούμενος τοὺς προσερχομένους!

— Τί συμβαίνει, Περικλῆ;
— Τίποτα, τοῦ εἶπε ἀδιάφορος.
Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνω. Καὶ κά-
νω σήμερα αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὁ παπᾶ Λουΐζος σκέφθηκε πῶς
ὁ καμμένος ὁ Περικλῆς τρελλά-
θηκε!

Καὶ ὅμως δὲν ἦταν καθόλου
τρελλός!

Τὴν τρίτη μέρα τῶν Χριστουγέν-
νων φόρεσε τὰ σάβανα καὶ μῆκε
στὸ φέρετρο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει
μόνος του, σταύρωσε τὰ χέρια του,
ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ κοιμήθη-
κε ἡσυχᾶ - ἡσυχᾶ... Εἶχε πεθάνει!

Δείχνω στὸν παπᾶ Λουΐζο κά-
ποια δυσπιστία. Τὸ καταλαβαίνει
καὶ μὲ θεοσιᾶ:

— Τὸ εἶδα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μά-
τια!

Καὶ θυμᾶται κάτι ἄλλο. Τοὺς
διωγμοὺς τῶν Καλλιπολιτῶν.

Οἰκονόμος ΚΩΝΣΤ. ΛΟΥΪ'ΖΟΣ
Πρόεδρος τοῦ Ἐνοριακοῦ Φι-
λοπτώχου Ταμείου Ἁγ. Φωτει-
νῆς καὶ Πρόεδρος τοῦ Κατηχη-
τικοῦ Σχολείου Ν. Σμύρνης.



Ν. Λ. Σ. 2 Ιαν. 1938

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΛΟΥΓΙ'ΖΟΥ

Η ΣΩΗ ΣΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΟ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙ.—Ο ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΥΕΡΓΕΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ ΣΑΒΒΟΥΛΟΥ.—ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΠΕΘΑΙΝΩ.—ΚΑΙ ΠΕΘΑΙΝΕΙ.—ΟΙ ΔΙΩΓΜΟΙ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΦΩΤΕΙΝΗΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΕΦΗΜΕΡΕΥΕΙ Ο ΠΑΠΑΣ ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΥΙΖΟΣ, ΈΝΑΣ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ ΚΛΗΡΙΚΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙ ΤΗΣ ΘΡΑΚΙΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ. ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΛΙΠΟΛΙ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΣ



Ο παπᾶ - Κωνσταντίνος Λουίζος.

ἐπίτροπος καὶ διευθυντὴς τῶν υποθέσεων τῆς Μητροπόλεως, ἔζησε τις χαρὲς καὶ τις λύπες τῶν ραγιάδων, ὑπέστη τοὺς διαγυμνοὺς καὶ πάντοτε μαζί με τὸ ποιμνίον τοῦ, θρόνηκε μιά μέρα πρόσφυε στήν Κυπαρισσία!

Ἀπὸ τῆς ζωῆς τῆς Καλλιπόλεως καὶ τί δὲν ἔχει νὰ θυμηθῇ ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς κληρικός!

Νὰ ξεχάσῃ τοὺς εὐεργέτας τῆς πατρίδος, ἢ τις ἐθνικὲς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε τὸ ὑπόδουλο ἔθνος σὲ ἐλεύθερο; Πῶς νὰ μὴ θυμηθῇ τὸν μυστηριακὸ τρόπο τῆς ἐργασίας, πῶς οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ μιλήσουν μαζί του ἔπρεπε νὰ ποῦν μιά «μυστηριακή» λέξι γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ συνομιλία... Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ γίνῃ συζήτηση...

Μοῦ διηγείται τις εὐεργεσίες πρὸς τὴν Καλλιπὸλι καὶ μοῦ ἀναφέρει μ' ἐυλάβεια τὰ ὀνόματα τῶν Δράκου, Ἀσηνέ, Τζιφρῆ, Ἰωάννου, Σωγκλητικῆς, Ἰωακείμ, Σκαρλατῆ, Δημητρίου Κώστα καὶ Νικολάου Ζωγραφίδου καὶ δὲν ξεχνᾷ τὸν Περικλῆ Σαβδόπουλο, τοῦ ὁποῦ μοῦ λέγει με συγκίνησι τὸ παράδοξο τέλος:

Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος εἶχε ἀρρωστήσῃ. Κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀπὸ καρκίνου! Οἱ γιατροὶ συνέστησαν σὸν ἀρρωστο νὰ κάμῃ τὴ διαθήκη του, τὴν ὁποῖαν συνέταξε ὁ παπᾶ Λουίζος. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σαβδόπουλος πῆγαινε καλύτερα. Καὶ τὰ Χριστούγεννα τῆς χρονιάς ἐκείνης ἦταν ἀπολύτως καλά!

Τὸ μεσημέρι τῶν Χριστουγέννων ἐκυκλοφόρησε ξαφνικὰ σ' ὅλη τὴν πόλιν μιά περίεργη εἴδησι:

— Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος καλεῖ τοὺς χριστιανοὺς νὰ πάνε σὲ τὸ σπίτι του νὰ τοὺς κέρασῃ! Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνει καὶ θέλει νὰ τὸν συχωρῇ ὁλος ὁ κόσμος. Νὰ δῇ τὸν κόσμο νὰ χαίρεται καὶ νὰ γλεντᾷ.

Καὶ ὅλοι οἱ Καλλιπολίτες ἔτρεχαν σὲ τὸ σπίτι τοῦ Σαβδόπουλου, ἀπ' ὅπου ἔφευγαν με τραγοῦδια καὶ χαρὲς.

Ὁ Μητροπολίτης Ἰερώνυμος παρεκάλεσε τὸν παπᾶ Λουίζο νὰ πᾶ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Πῆγε καὶ θῆκε τὸν Περικλῆ νὰ κερνάῃ χαρούμενος τοὺς προσερχομένους!

— Τί συμβαίνει, Περικλῆ;
— Τίποτα, τοῦ εἶπε ἀδιάφορος. Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνω. Καὶ κἀνὸς σήμερα αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὁ παπᾶ Λουίζος σκέφθηκε πῶς ὁ καπνισμένος ὁ Περικλῆς τρελλάθηκε!

Καὶ ὅμως δὲν ἦταν καθόλου τρελλός!

Τὴν τρίτη μέρα τῶν Χριστουγέννων ὥρωσε τὰ σάββανα καὶ μῆκε σὲ τὸ κρεββατο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει μόνος του, σταύρωσε τὰ χέρια του, ἐκέλευσε τὰ μάτια του καὶ κοιμήθηκε ἄνευ... Εἶχε πεθάνει! Δείχνω σὸν παπᾶ Λουίζο καπνοὶα δυσπιστία. Τὸ καταλαβαίνει καὶ μεθεωροῖ:

— Τὸ εἶδα με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια!

Καὶ θυμᾶται κάτι ἄλλο. Τοὺς διωγμοὺς τῶν Καλλιπολιτῶν.

191

ΔΟΧΗΝ

Εἰς τὴν πατρίδα Φωτεινὴν τῆς Νέας Σμύρνης ἐφημερεύει ὁ παπᾶ Κώστας Λουίζος, ἓνας μορφωμένος κληρικός ἀπὸ τὴν Καλλιπὸλι τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Χρόνια στὴν Καλλιπὸλι ἀρχιερατικός.

ἐπίτροπος καὶ διευθυντὴς τῶν υποθέσεων τῆς Μητροπόλεως, ἔζησε τις χαρὲς καὶ τις λύπες τῶν ραγιάδων, ὑπέστη τοὺς διαγυμνοὺς καὶ πάντοτε μαζί με τὸ ποιμνίον τοῦ, θρόνηκε μιά μέρα πρόσφυε στήν Κυπαρισσία!

Ἀπὸ τῆς ζωῆς τῆς Καλλιπόλεως καὶ τί δὲν ἔχει νὰ θυμηθῇ ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς κληρικός!

Νὰ ξεχάσῃ τοὺς εὐεργέτας τῆς πατρίδος, ἢ τις ἐθνικὲς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε τὸ ὑπόδουλο ἔθνος σὲ ἐλεύθερο; Πῶς νὰ μὴ θυμηθῇ τὸν μυστηριακὸ τρόπο τῆς ἐργασίας, πῶς οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ μιλήσουν μαζί του ἔπρεπε νὰ ποῦν μιά «μυστηριακή» λέξι γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ συνομιλία... Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ γίνῃ συζήτηση...

Μοῦ διηγείται τις εὐεργεσίες πρὸς τὴν Καλλιπὸλι καὶ μοῦ ἀναφέρει μ' ἐυλάβεια τὰ ὀνόματα τῶν Δράκου, Ἀσηνέ, Τζιφρῆ, Ἰωάννου, Σωγκλητικῆς, Ἰωακείμ, Σκαρλατῆ, Δημητρίου Κώστα καὶ Νικολάου Ζωγραφίδου καὶ δὲν ξεχνᾷ τὸν Περικλῆ Σαβδόπουλο, τοῦ ὁποῦ μοῦ λέγει με συγκίνησι τὸ παράδοξο τέλος:

Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος εἶχε ἀρρωστήσῃ. Κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀπὸ καρκίνου! Οἱ γιατροὶ συνέστησαν σὸν ἀρρωστο νὰ κάμῃ τὴ διαθήκη του, τὴν ὁποῖαν συνέταξε ὁ παπᾶ Λουίζος. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σαβδόπουλος πῆγαινε καλύτερα. Καὶ τὰ Χριστούγεννα τῆς χρονιάς ἐκείνης ἦταν ἀπολύτως καλά!

Τὸ μεσημέρι τῶν Χριστουγέννων ἐκυκλοφόρησε ξαφνικὰ σ' ὅλη τὴν πόλιν μιά περίεργη εἴδησι:

— Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος καλεῖ τοὺς χριστιανοὺς νὰ πάνε σὲ τὸ σπίτι του νὰ τοὺς κέρασῃ! Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνει καὶ θέλει νὰ τὸν συχωρῇ ὁλος ὁ κόσμος. Νὰ δῇ τὸν κόσμο νὰ χαίρεται καὶ νὰ γλεντᾷ.

Καὶ ὅλοι οἱ Καλλιπολίτες ἔτρεχαν σὲ τὸ σπίτι τοῦ Σαβδόπουλου, ἀπ' ὅπου ἔφευγαν με τραγοῦδια καὶ χαρὲς.

Ὁ Μητροπολίτης Ἰερώνυμος παρεκάλεσε τὸν παπᾶ Λουίζο νὰ πᾶ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Πῆγε καὶ θῆκε τὸν Περικλῆ νὰ κερνάῃ χαρούμενος τοὺς προσερχομένους!

— Τί συμβαίνει, Περικλῆ;
— Τίποτα, τοῦ εἶπε ἀδιάφορος. Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνω. Καὶ κἀνὸς σήμερα αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὁ παπᾶ Λουίζος σκέφθηκε πῶς ὁ καπνισμένος ὁ Περικλῆς τρελλάθηκε!

Καὶ ὅμως δὲν ἦταν καθόλου τρελλός!

Τὴν τρίτη μέρα τῶν Χριστουγέννων ὥρωσε τὰ σάββανα καὶ μῆκε σὲ τὸ κρεββατο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει μόνος του, σταύρωσε τὰ χέρια του, ἐκέλευσε τὰ μάτια του καὶ κοιμήθηκε ἄνευ... Εἶχε πεθάνει! Δείχνω σὸν παπᾶ Λουίζο καπνοὶα δυσπιστία. Τὸ καταλαβαίνει καὶ μεθεωροῖ:

— Τὸ εἶδα με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια!

Καὶ θυμᾶται κάτι ἄλλο. Τοὺς διωγμοὺς τῶν Καλλιπολιτῶν.

Εἰς τὴν πατρίδα Φωτεινὴν τῆς Νέας Σμύρνης ἐφημερεύει ὁ παπᾶ Κώστας Λουίζος, ἓνας μορφωμένος κληρικός ἀπὸ τὴν Καλλιπὸλι τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου. Χρόνια στὴν Καλλιπὸλι ἀρχιερατικός.

ἐπίτροπος καὶ διευθυντὴς τῶν υποθέσεων τῆς Μητροπόλεως, ἔζησε τις χαρὲς καὶ τις λύπες τῶν ραγιάδων, ὑπέστη τοὺς διαγυμνοὺς καὶ πάντοτε μαζί με τὸ ποιμνίον τοῦ, θρόνηκε μιά μέρα πρόσφυε στήν Κυπαρισσία!

Ἀπὸ τῆς ζωῆς τῆς Καλλιπόλεως καὶ τί δὲν ἔχει νὰ θυμηθῇ ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς κληρικός!

Νὰ ξεχάσῃ τοὺς εὐεργέτας τῆς πατρίδος, ἢ τις ἐθνικὲς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε τὸ ὑπόδουλο ἔθνος σὲ ἐλεύθερο; Πῶς νὰ μὴ θυμηθῇ τὸν μυστηριακὸ τρόπο τῆς ἐργασίας, πῶς οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ μιλήσουν μαζί του ἔπρεπε νὰ ποῦν μιά «μυστηριακή» λέξι γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ συνομιλία... Μὰ γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ γίνῃ συζήτηση...

Μοῦ διηγείται τις εὐεργεσίες πρὸς τὴν Καλλιπὸλι καὶ μοῦ ἀναφέρει μ' ἐυλάβεια τὰ ὀνόματα τῶν Δράκου, Ἀσηνέ, Τζιφρῆ, Ἰωάννου, Σωγκλητικῆς, Ἰωακείμ, Σκαρλατῆ, Δημητρίου Κώστα καὶ Νικολάου Ζωγραφίδου καὶ δὲν ξεχνᾷ τὸν Περικλῆ Σαβδόπουλο, τοῦ ὁποῦ μοῦ λέγει με συγκίνησι τὸ παράδοξο τέλος:

Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος εἶχε ἀρρωστήσῃ. Κατὰ πάσαν πιθανότητα ἀπὸ καρκίνου! Οἱ γιατροὶ συνέστησαν σὸν ἀρρωστο νὰ κάμῃ τὴ διαθήκη του, τὴν ὁποῖαν συνέταξε ὁ παπᾶ Λουίζος. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σαβδόπουλος πῆγαινε καλύτερα. Καὶ τὰ Χριστούγεννα τῆς χρονιάς ἐκείνης ἦταν ἀπολύτως καλά!

Τὸ μεσημέρι τῶν Χριστουγέννων ἐκυκλοφόρησε ξαφνικὰ σ' ὅλη τὴν πόλιν μιά περίεργη εἴδησι:

— Ὁ Περικλῆς Σαβδόπουλος καλεῖ τοὺς χριστιανοὺς νὰ πάνε σὲ τὸ σπίτι του νὰ τοὺς κέρασῃ! Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνει καὶ θέλει νὰ τὸν συχωρῇ ὁλος ὁ κόσμος. Νὰ δῇ τὸν κόσμο νὰ χαίρεται καὶ νὰ γλεντᾷ.

Καὶ ὅλοι οἱ Καλλιπολίτες ἔτρεχαν σὲ τὸ σπίτι τοῦ Σαβδόπουλου, ἀπ' ὅπου ἔφευγαν με τραγοῦδια καὶ χαρὲς.

Ὁ Μητροπολίτης Ἰερώνυμος παρεκάλεσε τὸν παπᾶ Λουίζο νὰ πᾶ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Πῆγε καὶ θῆκε τὸν Περικλῆ νὰ κερνάῃ χαρούμενος τοὺς προσερχομένους!

— Τί συμβαίνει, Περικλῆ;
— Τίποτα, τοῦ εἶπε ἀδιάφορος. Σὲ τρεῖς μέρες πεθαίνω. Καὶ κἀνὸς σήμερα αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Ὁ παπᾶ Λουίζος σκέφθηκε πῶς ὁ καπνισμένος ὁ Περικλῆς τρελλάθηκε!

Καὶ ὅμως δὲν ἦταν καθόλου τρελλός!

Τὴν τρίτη μέρα τῶν Χριστουγέννων ὥρωσε τὰ σάββανα καὶ μῆκε σὲ τὸ κρεββατο, ποὺ εἶχε ἀγοράσει μόνος του, σταύρωσε τὰ χέρια του, ἐκέλευσε τὰ μάτια του καὶ κοιμήθηκε ἄνευ... Εἶχε πεθάνει! Δείχνω σὸν παπᾶ Λουίζο καπνοὶα δυσπιστία. Τὸ καταλαβαίνει καὶ μεθεωροῖ:

— Τὸ εἶδα με τὰ ἴδια μου τὰ μάτια!

Καὶ θυμᾶται κάτι ἄλλο. Τοὺς διωγμοὺς τῶν Καλλιπολιτῶν.